

Albanija.

V Albaniji nastopajo albanske čete pod poveljstvom naših častnikov, kar je za nas zelo ugodno in razveseljivo. Naše čete so vsled tega proste za druga podjetja in pridobitve v Albaniji nam pridejo jako po ceni.

Odkar so albansko-avstrijske čete pri Kavaji dospete do morske obale, je mesto Drač na suhem popolnoma obkoljeno. Za italijansko postojanko v Draču je sedaj dvojna možnost odprta: ali da se uda ali da zbeži po morju bodisi v Valono, bodisi domov.

Nam se zdi, da se bojev za Valono ne bo tako kmalu, kakor mislimo. Zgodilo se bo nam bržčas kakor pri Solunu, kjer smo že pred meseci pričakovali odločitve, a se je danes ni. Južno Albanijo z Valono vred si namreč želi Grčija in težko je verjetno, da bi mi v sedanjem trenutku hoteli razburiti grško javnost in zasesti Valono.

Gotovo pa je, da se nam v Albaniji ni treba bati nikakih neljubih presenečenj, še manj pa kakšnih občutnih zgub na ljudeh.

Obkolitev Drača.

Kavaja, Berat, Ljušna in Pekinje zasedeni.

Naši se dan za dnem polagoma približujejo Draču. Dne 17. februarja so albanske čete pod vodstvom avstrijskih častnikov in ojačene z avstrijskim moštvom zasedle mesto Kavaja, ki leži 20 km južno-izhodno od Drača. Esad-paševi vojaki so zbežali na tadej.

Dne 19. februarja pa so prodrli albanski oddelki pod vodstvom naših častnikov iz Kavaje do Jadranskega morja. Naši so isti dan zasedli prednje italijanske postojanke pri Bazar-Sjaku.

Dne 20. februarja so Albanci, ki se bore na naši strani, zavzeli kraje Berat, Ljušna in Pekinje (južno-zahodno od Elbasana). Ujetih je bilo čez 200 Esad-paševih orožnikov.

Krog Drača imajo naši sedaj razpet močan obroč, ki se vedno bolj zožuje. Kmalu se bodo vršile večje praske za mesto in nad Dračem bo plapolala avstrijska zastava.

Cela severna Albanija naša

Z zasedenjem Berata, Kavaje, Ljušne in Pekinja so naše čete prekoračile ozemlje, ki dela mejo med severno in južno Albanijo. Kljub velikim težavam in naporom so naše čete zasedle vse ozemlje do reke Skumbi (izvira zahodno od Ohridskega jezera, in se južno od Drača izliva v Jadransko morje). Tudi ozemlje izhodno od Berata je popolnoma očiščeno sovražnika. Valona in tamošnja sovražna obrambna armada je od Drača popolnoma odrezana.

Italijansko bojišče.

V ospredju zanimanja stojijo sedaj zračni boji. O brezuspešnem laškem poletu v Ljubljano poročamo na uvodnem mestu. Navdaja nas ponos, da so naši letalci mnogo spretnejši in da njihovi poleti dosegajo zaželjene uspehe.

Na soški in koroški fronti so zopet živahnejši topovski boji. Njih odmev čujemo tudi na Stajerskem.

Naši slovenski vojaki nam v lepih pismih opisujejo svoje vojne doživljanje, za kar smo jim zelo hvaležni.

Nov zračni napad na Milan.

Dne 21. februarja je napadel oddelek naših zrakoplovov razne tovarne v Lombardiji. Dva avstrijska zrakoplova sta celo vnovič priplula do Milana, kjer sta vrgla več bomb na mesto. Povzročena škoda v mestu je velika. Oddelek naših zrakoplovov je tudi napadel pristanišče in postajo za italijanske zrakoplove v mestu Desenzano ob jezeru Garda na meji med južno Tirolsko in Italijo. Tudi tukaj je povzročena škoda velika. Vsi naši zrakoplovi so se vključno hudemu obstreljevanju vrnili nepoškodovani.

Se nekaj o napadu na Ljubljano.

Vojni poročevalci poročajo iz velikega glavnega stana: Italijanski napad letalcev na Ljubljano se je končal zelo klaverno. Sestreljena so bila (ne samo eno, ampak) tri laška letala, ostala pa poškodovana, in so se rešili le z veliko težavo. Pribiti se mora, da nadkriljuje naše čete Italijane tako na suhem, kakor v zraku.

Dodatjski listi poročajo, da se je računalo s tem, da bodo laški letalci Maribor in Gradec obiskali. No, tedenkrat se niso upali tako daleč. Saj se že

od napada na Ljubljano tri letala niso vrnila domov, kaj bi še bilo, če bi šli še naprej.

Velik italijanski zrakoplov sestreljen.

Poroča se nam z italijanskega bojišča dne 18. febr. sledeče:

Eden največjih italijanskih zrakoplovov je sestrelilo naše zračno brodoge dne 18. febr. dopoldne, med 10. in 11. uro. Padel je na tla med Ajdovščino in Gorico. Ta velikan je popolnoma novega sistema, še dvakrat tako velik, kakor so navadni in se ceni še nad 80.000 K vrednosti. Zopet eden velik udarec za Italijane. Polentarji jih pač vedno dobijo po njihovi buči, v zraku, na suhem, kakor tudi na morju; povsod so premagani. No, saj pravica je še vedno zmagala in bo še sedaj v tej svetovni vojski.

Sedaj se že 16 mesecev nahajam neprenehoma na bojiščih, a z zdravjem sem še precej zadovoljen. Marsikaterikrat so mimo moje glave pele mrtvaško pesem sovražne granate, a Bog me je vedno obvaroval in mi dosedaj ohranil še zdrave ude. Vse Slovence pozdravlja iz krvavega polja: Alojz Kocjan, topniški predmojster.

Pri Poli sestrelili italijanski zrakoplov.

Dne 17. februarja je priplul nad Polo italijanski izrakoplov. Naše obrambne baterije so ga že po nekaterih streljih sestrelile. Zračni velikan je padel na tla. Oba zrakoplova so naši ujeli.

Laška sodba o našem zračnem brodogu.

Rimska "Tribuna" je vprašala poveljnika laškega zračnega brodogu, kako sodi o zračnem orožju Avstrije in Nemčije. Strokovnjak je odgovoril: Če mi Italijani in Francozi v čudovito junaskem boju sestrelimo še toliko avstrijskih in nemških letal, prihajajo la vedno nove, brezštevne množice brez imena, brez zgodovine, brez preteklosti, a oborožene z najstrašnejšimi uničevalnimi sredstvi. Četverospornum mora graditi vedno nova letala, da ostane kos Nemcem in Avstrijem.

Zivljenje v višini 2600 m.

Telefonist Alojzij Mauko piše s tirolskih gorh Kapele:

Sam sedim v kaveri (= baraki) pri svojem aparatu. Ni mnogo dela. Zato par vrstic, kako živimo v orlovem gnezdu; tako imenujemo svoja bivališča. Prav po očetovski skrbi za nas naš nadporočnik S. Govori hrvatski, ogrski in seveda nemški. Je kakor nalašč za poveljnika nam, ki imamo tu celi Babilon jezikov. Postavil bočasoma v teh gorah celo vas. Vedno stavimo nove kaverje. Dal nam je napravili celo kopališče, pomislite: v višini 2600 m — kopališče. Obili smo primeren prostor, 6 kvadratnih metrov v velikosti, z deskami, noter spravili kotel, ki je služil prej za kuhanje menaže, potem banjo, pa še druge potrebščine za kopanje. Niti zrcala ne manjka. A odkod pa dobiti vodo v to višino? Veste, po zimi še nismo v zadregi za njo. V kotel nanosimo zvrhom snega, podkurimo, in v pol ure imamo toplo vodo za kopanje. Tudi drugače jako skrbimo za snago. Večkrat moramo vso posteljnino in kar je takega, nesti na zrak, sušiti, prati, krtačiti, in tako smo se tistih živalic z rudečim križem na hrbtu precej odkrižali. Vojaštvo je veselo in dobre volje. Smo kakor ena velika družina. Vsi se poznamo, enega dobre in slabe lastnosti so znane vsem. Tudi dva kranjska Janeza imamo tu. Enega ne pozabim nikdar. Stal je na straži. Kar pritrči laška 30,5 cm granata in se razpoči v njegovi bližini. Zračni pritisk ga vrže ob tla, a on se zravna; prileti druga, tretja, do šeste. Vsikdar pače, vstane in vstraja na nevarnem mestu. Ne vem, na kaj so Lahji merili, da so jih vrgli šest na tisto mesto. Marsikateri Janoš in Lajoš zna ob takih prilikah dobro skočiti in se skriti. Večkrat divja tu pod nami v dolinah boji, mi poslušamo rjovenje topov in raglanje strojnica, a sem gor se sovražni izstrelki le malokdaj spozabi. Živimo precej v miru. Imeli smo lepó vreme, prijetneje kot v jeseni, a kakor se kaže, nam zima ne bo prizanesla. — Vroč pozdrav vsem znanim!

Za našo slovensko-hrvatsko zemljo.

V angleškem listu "Nation" piše sir Artur Evans:

Angleško zunanje ministrstvo je v pogodbi z Italijo, na podlagi katere je vstopila Italija v krog vojskujočih se držav, zasiguralo Italijanom, da dobi-jo velik kos avstrijskih pokrajin, v katerih prebivajo Slovenci, Hrvati in Srbi.

Angleška trguje z nami, Italija kupuje, toda naše hrabro vojaštvo odločuje.

Artilerijski boji ob soški in koroški fronti.

Zadnje dni se na italijanski fronti vršijo prav živahni artilerijski boji. Na koroški fronti je laška artilerija zadnje dni prejšnjega tedna močno obstreljevala naše postojanke na obeh straneh Zajezerske in Jezerske doline. Tudi na del bojne črte med Belo

in goro Viš so padale italijanske granate. Ta prostor veže Dravsko dolino in Beljaško kotlino z italijanskim prostorom za pohod iz Gemone. Seveda si bodo Italijani prebili svoje glave, predno bodo prišli tukaj naprej. Dne 19. februarja so Italijani posebno močno obstreljevali slovensko vas Ukve na Koroškem. — Na soški fronti je sovražni ogenj posebno srdit na Mrzli Vrh in goro Sv. Mihaela. Poročilo z dne 22. februarja pa pravi, da so Italijani naperili posebno hud artilerijski ogenj na Plave (severno od Gorice).

Na Doberdobski planoti.

Josip Pišek, načelnik celjskega "Orla", piše svoji materi:

Predraga mama! Naj Vam bode teh par vrstic, katere pišem že precej pozno v noči, kot odgovor na Vaše vprašanje, kako da se še meni tu godi. Da bi Vam preveč tožil, bi ne bilo posebno lepo, še manj pa častno za vojaka, ki hoče hrabro braniti slovensko zemljo pred zakletim sovražnikom. Čeprav je tukaj na Doberdobski planoti razmeroma še precej mirno, toda vključ temu se še hoče polentar prikrasti k našim postojankam, misleč, da se ne nadejamo njegovega obiska. Toda komaj se je prav razgibal, že ga obišče tudi naša granata, katere ga ali razkosa na drobne kosce, ali pa zapodi v beg. Imel sem sam tu priliko, opazovati te po jeziku hrabre polentarje, kateri pa še niso že v več kakor pol leta trajajoči vojni prišli niti koraka dalje. Imel je že večkrat v svoji posesti naše sprednje jarko, toda kako dolgo? K večjemu čez noč, proti jutru jo je bilo že pa zopet treba popihati nazaj na svoje staro mesto. Kakor že zgoraj omenjeno, sem moral v strelski jarek k našemu opazovalcu, toda pot do tje ni bila nič kaj prijetna in tudi ne posebno varna. Pa človek se vsega privadi. Infanterijskih krogelj trči po zraku, kakor čebelj. A ravno hodiš že ni posebno varno, kajti krogelja se noče izogniti glave. Dokler se še lahko sključeno gre za zavetno kamenito steno, še že velja; toda vmes pa še prižvižga kaka granata, ki pa steno razruši. A vendar smo pa tudi že teh tako vajeni, da se nam zdi da se še te lahko izognemo. Včasih se nam vse osreči, včasih pa tudi sovražna granata ne zgreši svojega cilja ter nam pobere marsikatero dragega tovariša iz naše sredine. Kak da pa je pogled tu na bojno pozorišče, tega Vam pa ne morem tako popisati, kakor zgleđa v resnici. Tu leži noga, tam kos raztrganega trupla, pa še kakšen del razbite glave. Na mnogih mestih je zasula granata kar po celega moža, ker gleda ven le še roka, ki je morda hotela iskati še zadnjo pomoč, katere pa žal ni bilo od nikoder. Če bi imel človek take naravnost pretresljive poglede in prizore večkrat pred očmi, bi mu izginilo že pač vse posvetno veselje. Jaz mislim, da gotovo skoro vsakemu ob pogledu na takšen prizor sine nehoti misel v glavo: "Tako kakor se je zgodilo s temi tovariši, zna prej ali slej doleteti tudi tebe."

To so prizori, kateri mi ne bodo prišli nikdar iz spomina.

Vse za vero, dom, cesarja,

Za cesarja blago, kri...

Sprejmite prav iskrene pozdrave od Vašega Vam vedno hvaležnega Pepo-ta.

Zgubil se je.

Anton Aškerc od Sv. Ruperta (v Mali Brezi) nad Laškimi piše:

Najhujše je na Doberdobski planoti, kadar je temna noč. Nikoli ne bom pozabil, kako se je meni godilo v podzemeljski jami. Dež je lil noč in dan. Vse je bilo polno vode; pet dni smo bili v tisti omoiki. Pri izmenjavi sem se zgubil. V tujem nevajen in v hudi temi sem celo noč hodil po ozemlju, kjer krogelje čivkajo. Zašel sem že tako daleč, da sem bil samo osem korakov od sovražnika. Polentar je močno streljal. Ko me ne bi bila grublja kamenja rešila, bi bil že tisti večer bogve kje. Bog me je varoval. A mislil sem, da je moj zadnji večer. V boju sem bil tu sam proti množestvilnim Italijanom. Vojskoval sem se krepko, dasiravno sem bolj kremplaste vrste. Proti jutru pa sem jo polentarjem izpod nosa popihal. Po trebuhu sem se zopet splazil do naših jam. Moji ljudje pri mojem pešpolku so me bili jako veseli. Od višjih sem še nagrado dobil in odlikovan sem tudi še bil z malo srebrno kolajno. Nisem imel več upanja, da bi še enkrat svojo ljubo domovino videl, a vendar ljubi Jezus, Marija in sv. Jožef so me varovali in pripeljali nazaj v slovenski kraj. Eno leto in 14 dni sem preživel na bojnem polju, a še nisem nič ranjen in nič bolan; bil sem še zmiraj zdrav. Slovenska kri se povsod slavi. Slovenski vojaki se tudi najhujšega ne ustrašijo. Slovenski rod železni rod, Slovenska kri nikjer ne sfali.

Na koroško-italijanski meji.

Piše se nam:

Naš tren-oddelek ima nalogo, da našemu bataljonu donesa s tovarnimi konji živež in druge važne potrebščine na fronto. Toda ta naloga v tukajšnjem goratem in skalnatem svetu ni posebno lahka. Ko bi videli te strme gorske grebene, kojih je sama siva skala, bi rekli, da je popolnoma nemogoče, da tu gori prebivajo in zabranjujejo vstop sovražniku v našo lepo slovensko domovino naše hrabre in vete čete. In res težavni so napor, koje moramo prenašati tu vsi brez izjeme. Toda z neko vidno potrpežljivostjo se to

vse prenaša, svesti si vsi, da končno tudi tega izdajalca pošteno naklestimo. Bil je naš zaveznik samo v solnčnih dneh naše ljube Avstrije. Ko pa so jo zagrnili temni oblaki, je tudi on svoje morilno orožje naperil proti nam. Tudi za zabavo nam včasih poskrbi polentar, kadar začne s topovi obstreljevati z vso svojo togoto kakšno skalo, a brez kake škode za nas. Vreme smo imeli tudi dosedaj dosti ugodno, a 8. in 9. t. m. smo dobili nov sneg. Daj ljubi Bog, da bi že prišel kmalu čas, da bi se povrnil na svoje nam drage slovenske domove.

Mnogo prisrčnih pozdravov pošiljajo vsem cenjenim čitateljem „Slovenskega Gospodarja“: Anton Holobar iz Griž pri Celju, Josip Ahtig iz Trnoveli pri Celju, Jakob Pilih iz Trnoveli pri Celju in Fran Divjak iz Sevnice.

Kako je v Tridentu.

Valentin Pirnik nam piše iz Tridenta na južnem Tirolskem:

V našem starodavnem Tridentu je življenje še vedno po stari navadi, ker si polentar ne upa in ne more in nikdar ne bo mogel k nam. Enkrat je sicer prišel nas obiskat in pozdravljat po zraku, pa so ga naši zrakoplovci in ogenj naših obrambnih topov hitro pogнали nazaj. Šele na drugi postaji od tod je vrget štiri bombe, pa od teh je le ena eksplodirala in še ta ni nikake škode naredila. Od tega časa pa jih sploh ni več. Pa saj bo ta izdajalec že dobil kmalu svoje zasluženo plačilo. Dva sta že dobila, sedaj pa pride vrsta na njega. Saj si Lah tudi izmed vseh še najbolj zasluži, da jih pošteno dobi po grbi in po njegovi izdajalski ali Judeževi koži.

„Slovenskega Gospodarja“ in pa pondeljko „Stražo“ dobivam redno in je tudi željno pričakujem z mojim edinim tovarišem-Slovincem v našem skladišču, da izveva zanimive novice iz najine prelepe slovenske domovine. Bog nam daj skorašnjo zmago in potem zopet ljubi mir. Z Bogom in Marijo za cesarja in domovino!

Rusko bojišče.

Vobče je mir, le mestoma huđi spopadi, kakor n. pr. v spodaj poročanemu spopadu pri Tarnopolu. Podjetja na ruskem bojišču ovira čez en meter debeli sneg. Naši in Rusi imajo dovolj dela, da očistijo svoje jarke snega in vođe. Tudi s cest in potov se mora spraviti sneg.

Danes, dne 24. febr., se ima otvoriti duma, ruski državni zbor. Veliko pišejo listi, kako so si že pri pripravi za to zasedanje vlada in poslanci ležali v laseh. Mi takih poročil svojim čitateljem ne podajemo, ker so večinoma nezanesljiva in se potem takem, ako jih priobčimo, stavijo neopravičeni upi. Naše mnenje je nasprotno, da bo v dumi šlo vse gladko, sicer bi je vlada ne sklicala. Edin opravičen up, na katerega se smemo zanašati, je hrabrost naših vojakov in vstrajnost pri prebivalstvu v zaledju.

18urni neprestani topovski ogenj.

List „Gazeta Wiecierna“ poroča iz mesta Jezierzany: Zahodno od Tarnopola so Rusi našo fronto obsuli z 18urnim neprestanim bojnem ognjem. Naše težke baterije so živahno odgovarjale. Ruske naskakujoče čete so bile po naših strojnih puškah uničene. Med tem so naši slišali ropotanje motorja in so v zraku zapazili sovražnega zrakoplovca. Naša zrakoplovna postaja je bila takoj telefonično obveščena in opazili smo, kako se je dvignil naš dvokrovnik lepo v zrak. Med zrakoplovcema se je razvil razburljiv vrtačni boj. Med veselim vsklikanjem se je našemu vrlému zrakoplovcu posrečilo, sovražnega sestreliti k tlom. Vodja in opazovalec sovražnega zrakoplova sta mrtva padla na tla, zrakoplov pa se je popolnoma razbil.

Z bojišča v Galiciji.

Vojni poročevalec lista „Az Est“ izvaja o položaju ob Stripi: Presenetilo bi vsakega, ki bi imel le vojne izkušnje pred 16 meseci, če bi ga postavili nenadno pred labirint jarkov naše obrambne postojanke. Počez na vse strani, navidez brez vsakega načrta, je zgrajen ta labirint jarkov. Dozdaj se je pa pokazalo, kjerkoli so napadli Rusi novo obrambno postojanko, niso uspeli kljub strašnim žrtvam, če tudi so priborili mal del kake črte. Vselej so se tako zelo trudili, da niso mogli držati, kar so pridobili. Rusi so izmislili nato novo taktiko. Počasi so napredovali iz svoje glavne postojanke in so gradili v vedno gostejših vrstah jarke poleg drugega, da dosežejo skupno novo postojanko, kadar podero vmesne plasti zemlje med posameznimi jarki. Iz nove postojanke grade na opisan način nove jarke. Polagoma se bliža o na napadalno razdaljo. Mi zasledujemo njih navidezno zvito, a v resnici enostavno delo. Nekaj časa jih ne nadlegujemo, dokler ne zberemo dovolj podat-

kov za varen naš naslop. Nato pa nastavimo strojnice in zadamo Rusom velike izgube. Te izgube sicer niso vsak dan zelo velike, a v zadnjih dveh tednih so postale vendar tako velike, da bi tudi ob naskoku Rusi ne izgubili več. Z novo taktiko je pa nam tudi mogoče, da uspešno napademo Ruse, kadar se nam dovolj približajo.

Razna bojišča.

Pred Solunom. Nič novega. Francoski poveljnik Sarraill je obiskal grškega kralja Konstantina v Atenah. Zakaj, se ne ve.

Francosko bojišče. Na francoskem bojišču Nemci ne dajo več miru. Dan za dnevom napadajo na posameznih točkah fronte, sedaj tu in sedaj tam. Poročajo o delnih uspehih.

Turško bojišče. Rusi so vzeli Turkom v Kavkazu staro trdnjavo Erzerum. Kavkaški poveljnik veliki knez Nikolaj Nikolajevič si je že ogledal zavzeto trdnjavo. Turki zafrnjujejo, da pade Erzeruma ne bo imel na daljnji razvoj vojske nobenega slabega upliva.

Srbija in Črnagora.

V Srbijo se vrača vedno več beguncev. Naše vojaške in civilne oblasti skrbijo za red ter gredo ljudstvu na roko, da se lahko zopet oprime svojih poklicev in svojega stanovskega dela. Iz krogov ubeglih srbskih poslancev, ki se nahajajo večinoma na Francoskem, prihajajo vesti, da nagovarjajo vlado, naj sklene z nami posebej mir.

V Črnigori vlada mir. Ljudstvo se je privadilo novemu položaju. General Köves je obiskal Cetinje, kjer so ga cerkvene in posvetne oblasti slovesno sprejele.

Črnogorski kralj — ujetnik.

Iz Pariza se poroča, da francoska cenzura nekaj dni sem strogo pazi na francosko časopisje, da niti z besedico več ne omenja črnogorskega kralja in njegove rodbine. Trdi se, da so prepovedali črnogorskemu kralju naravnost sprejemati zastopnike časopisja in da so mu sploh prepredili vsako občevarje. Posebej za to sestavljena komisija se je prepričala, da je res kralj Nikita prvi zaprosil za mir in ga ni naš general Köves ponudil, kakor je trdilo kraljevo spremstvo. S svojo rodbino živi kralj v neki vili v Lyonu pod državnim nadzorstvom. Sprejeti sme le one osebe, ki se izkažejo z dovoljenjem zastopnika vlade, pridelenega kralju. Ne da se prefrava, se reče lahko, da postopajo s črnogorskim kraljem skoraj tako, kakor da bi bil — državni ujetnik francoske vlade.

Grčija in Rumunija.

V Grčiji je zavlada velika nevolja proti Italijanom, ker so Italijani poslali nekaj orožnikov na grški otok Krí, da pomagajo organizirati srbsko armado. Grška vlada in kralj zatrjujejo na vse strani, da nočejo za nobeno skupino vojskujočih se držav v boj.

V Rumuniji so naredili velik utis brezuspešni in izgubepolni ruski napadi na našo fronto. Rumunski ministrski predsednik Bratianu je odšel na oddih. Rumunija se bo odločila šele proti koncu vojske.

Nova vrsta podmorskih čolnov

Angleški list „Daily Telegraph“ poroča, da se je v nemški vojni mornarici ustanovil novi oddelek monitorjev (malih bojnih ladjic, ki lahko vozijo tudi po večjih rekah) in podmorskih čolnov, ki bodo radi svoje izvanredne brzine pri bodočih obširnih bojih na morju igrali zelo važno ulogo.

Samo še lepo vreme!

Angleški list „Daily Telegraph“ pravi, da je počakati samo še lepega vremena, da se izvrši uničujoč udarec na Nemčijo in Avstro-Ogrsko in vojna za četverosporazum zmagovito konča. No, no!

Nemiri v Egiptu.

S Francoske poročajo, da se v egiptovskih krogih med domačini sovraštvo proti Angležem vedno

bolj širi in da je prišlo v Kairu že opetovano do spopadov med domačini in Angleži. Angleži nastopajo s skrajno strogostjo ter dokazujejo številne obsodbe na smrt resnost položaja. Vsi poveljniki imajo ukaz, nastopati z brezobzirno strogostjo. Govori se, da name-rava egiptovsko ministristvo odstopiti in da hoče prevzeti Mohamed Said paša ministrsko predsedstvo v Egiptu.

Sneženi plaz zasul 150 vojakov.

V gorovju pri Mitterbergu na Solnograškem je bil nastanjen vojaški oddelek smučarjev, broječ 300 mož. Smučarji so imeli tamkaj velike vaje v sneženem gorovju, ki je za take vaje zelo primerno. V zadnjem tednu je močno snežilo. Ponekod je vrglo 3 metre snega na debelo. Moštvo je bilo nastanjeno v gorski koči, častniki pa v tamošnji gorski gostilni.

Dne 19. februarja popoldne se je odrgal velikanski sneženi plaz in se valil proti gorski koči, v kateri je bilo nastanjeno omenjeno vojaštvo. Vojaki so bili ravno pri opoldanskem kosilu in so bili vsi v označeni gorski koči. Sneženi plaz je odrgal velik del gorske koče, v katerem je bilo okrog 150 mož, in ga zasul z moštvo vrde. Ostali del gorske koče ni bil zasut in moštvo, katero se je nahajalo v njem, se je rešilo.

Z rešilnim delom so takoj pričeli, tudi ujeti Rusi so pridno pomagali. Do 4. ure zjutraj dne 20. feb. so izlekli izpod sneženih plazov 85 mrtvih vojakov in 33 še živih, toda močno poškodovanih. Ostalo vojaštvo je še pa zasuto. Novi sneženi plazovi ovirajo rešilska dela, pri katerih je zaposlenih več sto mož.

Slovenske žrtve za domovino.

— **Anton Jelen.** Umrl je junaške smrti na laškem bojišču priden in povsod priljubljen mladenič Anton Jelen iz Polzele. Na severnem bojišču je bil mesca februarja 1915 prvič ranjen v Karpatih. Komaj dobro okreval je odrinil zopet na bojišče in bil mesca junija v drugič ranjen. Ko je drugič ozdravel, je šel v boj zoper izdajalskega Italijana. A dne 21. jan. t. l. je bil zadet od granate, za katere ranami je umrl in bil pokopan dne 23. jan. na Komnu pri Gorici. Zapušča žalujčo mater in sestro ter brata, kateri že koj v začetku vojske težko ranjen željno pričakuje okrevanja. Počivaj mirno, dragi sinko in ljubljni brat, da zopet vidimo se enkrat nad zvezdami!

— **Martin Kodrič in Franc Kristovič.** Od S. v. Marka a niže Ptuja se nam poroča: Otožno so zadneli domači zvonovi, bitko vest so oznanili, mrtvaško pesem so zapeli. Dne 9. avgusta 1915 sta darovala za domovino Franc Kristovič in Martin Kodrič življenje v najlepši moški dobi. Bila sta vrla naračnjaka, globokega verskega prepričanja. Čudna, a ganljiva je bila njuna usoda, nerazdružljiva prijateljska ljubezen je vezala njuna sreča. Že tovariša iz otroških let sta služila sedaj pri isti stotnji. Skupno sta odhajala na bojišče, skupno v smrt. V istem bajonetnem napadu ju je ugrabila bela žena. Sedaj počivata v daljni tujini ob reki Dnestru drug ob drugem. In skupno jima pošiljajo domači zvonovi zadnje pozdrave in žele večni mir. Pravični Sodnik, dodeli, da ostaneta tudi v novi, srečni domovini nerazdružljiva tovariša!

— **Karol Mušič in Janez Vavpotič.** Iz Marka se nam piše: Tudi iz našega trga vzela si je nemila vojska svoje neprepisne žrtve. Že leta 1914, kmalu v početku kravega plesa, nam je pobrala našega blagega Janeza Vavpotič, tukajšnjega trgovca-posesnika, bivšega našega dičnega pevovodja in sploh v vsakem oziru vzglednega kristjana. — Nedavno, namreč dne 29. jan. 1916, pa je zadela granata našega ljubega Karola Mušič, vrlega, krekega mladeniča v najlepših letih življenja. Naj jima bo obema daljnja tuja zemlja lahka! Žalujčim starišem in domačinom naše iskreno sožalje! Bog nas potolaži in ljuba mati božja, Devica Marija!

— **Franc Sorko.** Desetnik Ivan Črno nam piše: Naznanim Vam žalostni dogodek, ki se je izvršil dne 28. pros. Padel je častne smrti za domovino na južnem bojišču naš priljubljeni tovariš, desetnik Fr. Sorko iz Maribora, zadet od sovražne granate. Pokojni zapušča ženo in dva nepreskrbljena otroka. Vsi smo ga s oštevili, ker je bil vrl slovenski mož. Bil je že poprej v Galiciji. Naj mu bo slovenska zemlja lahka! — Spindler Henrik iz Krčevine pri Mariboru, D. Kotnik, četovodja, Ivan Črno, desetnik, pionirski oddelek, doma iz Partinje v Slov. gor.

— **Martin Vučina.** Z bojišča se nam piše dne 20. febr.: Dne 26. sept. 1915 je na bojišču proti Lahom padel junaške smrti za domovino in cesarja M. Vučina, sin občešpoštovane posestnice iz Smoline v župniji S. v. Andraž v Slov. gor. Bil je blag in moder mladenič, vzor vsem tovarišem. Posebno se je zanimal za izobraževalno društvo in tam neumorno deloval. Počivaj sladko, blagi mladenič, ker prelil si kri za svojo domovino. On spi, nevzdravno spi, a duh njegov živi, budi!